

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. M. przyznania rekompensaty w myśl ustawy z dnia 19.12.2008 o emeryturach pomostowych. W uzasadnieniu wskazano, że ubezpieczony nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Do zatrudnienia w szczególnych warunkach organ nie zaliczył okresu:

- 18.10.1972 – 28.06.1975 z tytułu zatrudnienia w (...) SA na stanowisku stolarza z uwagi na to, że większość prac nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze godzin bezpośrednio na wydziale przy stanowiskach wymienionych jako praca w szczególnych warunkach,

- 30.08.1976 – 31.01.1980 z tytułu zatrudnienia w (...) na stanowisku stolarza, gdyż wskazany przez zakład wykaz dotyczy stanowiska stolarza jako pracy w szczególnych warunkach wykonywanej w klejowniach z użyciem klejów zawierających rozpuszczalniki organiczne w leśnictwie, przemyśle drzewnym i papierniczym.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy uwzględnił okres 8 lat 11 miesięcy i 7 dni:

-1.11.1989 – 28.02.1990

- 16.03.1990 – 31.12.1991

-1.01.1994 – 31.12.2000.

(decyzja – k. 12 akt ZUS)

W dniu 3 czerwca 2019 r. M. M. złożył odwołanie od powyższej decyzji, kwestionując jej zasadność.

(odwołanie – k. 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie przytaczając argumentację jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, podnosząc, że analogiczna podstawa odmowy do zaliczenia okresów pracy w warunkach szczególnych zawarta była w prawomocnych decyzjach z dnia 19.03.2009 r oraz 19.03.2014 r..

(odpowiedź na odwołanie – k. 5)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. M. urodził się w dniu (...)

(bezsporne)

W okresie 18.10.1972 – 28.06.1975 r wnioskodawca był zatrudniony w (...) SA w Ł. na stanowisku stolarza.

/świadcтво pracy – k. 14 akt ZUS/

Za ten okres zostało wystawione świadctwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, z którego wynikało, że M. M. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w postaci bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlane – montaż. i budowlano – remontowe na oddziałach będących w ruchu Rozporządzenie RM z dnia 7.02.1983 wykaz A dział XIV poz. 25 pkt.1 wykazu stanowiącego zał. Nr 1 do zarządzenia (...) i L nr 7 z dnia 7.07.1987 w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

/świadcctwo – k. 17 akt ZUS/

W okresie 30.08.1976 – 31.01.1980 r wnioskodawca był zatrudniony w (...) w O. na stanowisku stolarza.

W świadectwie pracy znajduje się adnotacja, że w okresie 30.08.1976 – 31.01.1980 wykonywał pracę w warunkach szczególnych – Wykaz A Dział VI poz. 8 pkt. 1 załącznik nr 4 do zarządzenia nr 7 (...) z dnia 7.07.1987 r.

/świadectwo pracy – k. 12 akt ZUS/

W obu tych zakładach – należących do branży przemysłu lekkiego wnioskodawca zajmowała stanowisko stolarza, konserwatora. Na tkalni remontował krosna. Napraw dokonywał na tkalni i stolarni. Brak możliwości ustalenia, ile godzin pracował na tkalni, a ile na stolarni – czasami dwa dni pracował na tkalni, a potem na stolarni.

/zeznania wnioskodawcy – e – prot. Z dnia 15.11.19 00:17:43 w zw. Z 00:01:09 i nast./

W okresie 4.11.1985 – 31.10.1989 r wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. Tartak w O. na stanowisku pomoc w produkcji drzewnej.

/świadectwo pracy – k. 10 akt ZUS/

W okresie tego zatrudnienia pracował jako kierowca, jeździł ładowarko – koparką, podnośnikiem, ciągnikiem, żukiem – po zaopatrzenie i po części.

/zeznania wnioskodawcy – e – prot. Z dnia 15.11.19 00:17:43 w zw. Z 00:01:09 i nast./

W okresie od 1.11.1989 – 31.12.1991 wnioskodawca był zatrudniony w D. sp z oo w O. na stanowisku kierowca – operator ładowarki (...)201.

W świadectwie pracy znajduje się adnotacja, że w okresie 1.11.1989 – 31.12.1991 wykonywał pracę w szczególnych warunkach jako kierowca – operator ładowarki F. Ł. 201 i ciągnika URSUS C -360, wymienionych w wykazie A dział VIII poz. B wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia RM z dnia 7.02.1993 r

/świadectwo pracy – k. 9 akt ZUS/

W okresie 1.01.1992 – 31.08.1998 oraz 1.09.1998 – 31.12.2000 r wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. Tartak w O., następnie V. A. sp z oo Tartak - (...) na stanowisku obrzynacza, sortownika tarcicy, mechaniczny dowóz i rozwóz kłód – operator ładowarki Ł-200, ciągnik U. C 330 – obsługa od 1.01.1994 do 31.12.2000.

W świadectwie pracy znajduje się adnotacja, iż w okresie 1.01.1994 – 31.12.2000 wykonywał pracę w szczególnych warunkach jako operator ładowarki Ł- 200 i ciągnika U. C 330.

/świadectwo pracy – k. 8 akt ZUS/

W dniu 2.03.2009 r wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę.

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 19.03.2009 r organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz na podstawie ustawy o emeryturach pomostowych z uwagi nieosiągnięcie 60 lat oraz brak wykazania 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Na wymagane lata zatrudnienia w warunkach szczególnych uwzględniono na dzień 31.12.1998 – 7 lat i 14 dni.

Nie uznano okresu zatrudnienia w RENA – KORD z uwagi na niewskazanie aktu prawnego określającego, na jakich wydziałach sprawował bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz zatrudnienia w (...), ponieważ zakład powołał

się na niewłaściwy dział rozporządzenia (...) wskazany dział dotyczy prac w leśnictwie, przemyśle drzewnym i papierniczym, a nie przemysłu lekkiego.

/decyzja – k. 47 -48 akt ZUS/

W sprawie o sygnaturze akt IX U 514/09 Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji.

/okoliczność bezsporna – załączone akta IX U 514/09/

W dniu 5 marca 2014 r wnioskodawca złożył kolejny wniosek o emeryturę.

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia **19.03.2014** r organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z uwagi na brak wykazania 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Nie zaliczono do pracy w warunkach szczególnych tych samych zakładów co w poprzedniej decyzji.

/decyzja –k. 23 akt ZUS/

W sprawie o sygnaturze akt VIII U 1540/14 Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 24.06.2014 r oddalił odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy podniósł, między innymi, że wnioskodawca nie wykazał, aby w ramach zatrudnienia w RENA – KORD, (...) i (...) Przedsiębiorstwie (...) wykonywał pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy, w ostatnim zakładzie wykonywał natomiast także prace różne w zależności od konkretnych potrzeb pracodawcy.

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 19.05.2015 r oddalił apelację wnioskodawcy, dzieląc argumentację Sądu Okręgowego.

Postanowieniem z dnia 18.10.2016 r Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego nie jest wadliwe, a co z tym związane nie ma mowy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

/okoliczność bezsporna – załączone akta VIII U 1540/14/

W dniu 5.04.2019 r wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę wraz z rekompensatą.

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 24.04.2019 r wnioskodawcy przyznano prawo do emerytury na podstawie art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

/okoliczność bezsporna/

Zaskarżoną decyzją z dnia 24 kwietnia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. M. przyznania rekompensaty w myśl ustawy z dnia 19.12.2008 o emeryturach pomostowych. W uzasadnieniu wskazano, że ubezpieczony nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Do zatrudnienia w szczególnych warunkach organ nie zaliczył okresu:

- 18.10.1972 – 28.06.1975 z tytułu zatrudnienia w (...) SA na stanowisku stolarza z uwagi na to, że większość prac nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze godzin bezpośrednio na wydziale przy stanowiskach wymienionych jako praca w szczególnych warunkach,

- 30.08.1976 – 31.01.1980 z tytułu zatrudnienia w (...) na stanowisku stolarza, gdyż wskazany przez zakład wykaz dotyczy stanowiska stolarza jako pracy w szczególnych warunkach wykonywanej w klejowniach z użyciem klejów zawierających rozpuszczalniki organiczne w leśnictwie, przemyśle drzewnym i papierniczym.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy uwzględnił 8 lat 11 miesięcy i 7 dni:

-1.11.1989 – 28.02.1990

- 16.03.1990 – 31.12.1991

-1.01.1994 – 31.12.2000.

(decyzja – k. 12 akt ZUS)

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 21 ust.1 ustawy art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych o emeryturach pomostowych (t.j. Dz. U. z 2017 r. , poz. 664) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art. 23 ust.1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału u początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (zob. np. M. Zieleniecki, Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX/el. 2017; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15, LEX 2044406).

Przepisy art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skoro zgodnie z art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do

ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że odwołujący się nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2017 r. , poz. 1383) za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei przepis art. 32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Z §1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Przepis § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W niniejszym postępowaniu wnioskodawca domagał się ustalenia, że w okresie zatrudnienia w (...) SA , (...) oraz Przedsiębiorstwie (...) w Ł. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych i tym samym spełnia warunki do przyznania rekompensaty.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji.

Natomiast rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011. 237.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia.

W myśl § 21-23 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 wymienionego

rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Dla rozstrzygnięcia spornej kwestii zasadnym stało się zatem ustalenie, czy praca wykonywana przez wnioskodawcę w powyższym okresie była pracą wykonywaną w warunkach szczególnych, o jakich mowa w cytowanych wyżej przepisach.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie daje podstawy do stwierdzenia, iż wnioskodawca, będąc zatrudniony w spornych zakładach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w postaci bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlano – montażowe i budowlano – remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (wykaz A dział XIV pkt. 25, ZARZĄDZENIE Nr 7 MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO I LEKKIEGO z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego /Dz.Urz.nr 48 z 1987 r /, w dziale VII(w przemyśle lekkim) dziale XIV w poz. 25 wskazano na bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz prace budowlano – montażowe i budowlano – remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie: stanowiska pracy, na których prace wykonywane są stale bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie.(pkt.1)/.

Wynikające z wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 1 u.e.r.f.u.s. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 czerwca 2013 r. III AUa 1370/12 LEX nr 1339369).

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzony mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r. I UK 393/10).

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii należy w pierwszej kolejności zwrócić uwagę, iż świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów /por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r. sygn. III AUa 3113/08, opubl. LEX nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 r. sygn. III AUa 466/06, opubl. Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 r. sygn. III AUa 795/08, opubl. Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60/. Jednocześnie w judykaturze ugruntowane jest stanowisko, iż regulacja § 2 statutu ograniczenia dowodowe nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków /por. uchwała Sądu

Najwyższego z 27 maja 1985 r. III UZP 5/85; uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, opubl. OSNAPiUS 2001, nr 18, poz. 562/.

Przedkładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że wnioskodawca oprócz własnych twierdzeń nie zgłosił wniosków dowodowych. Przedstawił jedynie zeznania świadków w formie pisemnej, nie wnosił o ich przesłuchanie, nie wnosił także o zwracanie się do zakładów o dokumentację osobową. Należy w tym miejscu podnieść, iż ocena powyższego zatrudnienia co do pracy w warunkach szczególnych była już przeprowadzona w sprawie VIII U 1540/14, w której wnioskodawca dochodził wcześniejszej emerytury i w której przedstawił tożsame dowody z dokumentów, a także dowód z zeznań świadków, a jego odwołanie zostało prawomocnie oddalone. W niniejszym postępowaniu żadnych innych – nowych wniosków dowodowych nie zgłosił /wnioskodawca był pouczone o prawie i obowiązku zgłaszania wniosków dowodowych /zarządzenie – k. 7,8, doręczenie – k. 9, k. 37/.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 365 § 1 kpc, prawomocne orzeczenie wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym ta kwestia nie może być już w ogóle badana. Zachodzi tu zatem ograniczenie dowodzenia faktów objętych prejudycjalnym orzeczeniem (wyrok SN z dnia 12 lipca 2002 r., V CKN 1110/00, Lex nr 74492). Związanie orzeczeniem oznacza niedopuszczalność nie tylko dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale nawet przeprowadzania postępowania dowodowego w tym zakresie (wyrok SN z dnia 12 maja 2011 roku, I PK 193/10, Lex nr 852766). Moc wiążąca orzeczenia określona w art. 365 § 1 kpc oznacza zatem, że dana kwestia prawna, która była przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie rozpoznawanej, kształtuje się tak jak to przyjęto we wcześniejszym prawomocnym orzeczeniu. Przesądzenie tej kwestii oznacza, że w późniejszym postępowaniu nie może być ona już ponownie badana, a zatem zachodzi konieczność ograniczenia dowodzenia faktów objętych prejudycjalnym orzeczeniem.

Z poczynionych na podstawie zeznań wnioskodawcy i dostępnej dokumentacji, wynika, że wnioskodawca oprócz prac wymienionych w w/w rozporządzeniu, wykonywał także inne prace. Do jego obowiązków należały prace związane z konserwacją agregatów i urządzeń, ale i prace stolarskie – na stolarni, które nie zostały wymienione w ramach branży przemysłu lekkiego. Wnioskodawca nie był w stanie sprecyzować, ile godzin pracował na tkalni, a ile w stolarni.

W przypadku zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł., należy podnieść, iż za ten okres wnioskodawca nie przedstawił nawet świadectwa pracy w warunkach szczególnych, w czasie tego zatrudnienia wykonywał różne obowiązki, w tym kierowcy Ż., brak zatem było podstaw do uznania, iż w tym okresie wykonywał obowiązki wymienione w dziale VI pkt.1-17 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia RM z dnia 7.02.1983 w pełnym wymiarze czasu.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie, wobec niewykazania co najmniej 15 – letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.